

Начало > ... > [Парични Искове](#) > [Европейска Заповед За Плащане](#) > Luxembourg

Европейска заповед за плащане

 Люксембург

Съдържание,
предоставено от

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Наличие на производство за издаване на заповед за плащане

Освен процедурата за европейската заповед за плащане, въведена с Регламент (ЕО) № 1896/2006 от 12 декември 2006 г., люксембургското право предвижда възможност за бързо събиране на вземания посредством процедурата за издаване на заповед за плащане въз основа на документ (*ordonnance sur requête*), която протича пред окръжния съд (*tribunal d'arrondissement*) (за вземания над 15 000 EUR). Процедурата, която се провежда в мировия съд (*juge de paix*) (за вземания до 15 000 EUR), е разгледана като част от процедурите за искове с малък материален интерес: вж. тема „[Процедури относно искове с малък материален интерес — Люксембург](#)“.

1.1 Приложно поле на производството

Заинтересованото лице разполага с възможност или да предяви иск за обезпечение (*action en référé*), или иск за образуване на процедура за издаване на заповед за плащане (*ordonnance de paiement*).

Искът, наречен „обезпечителен“ иск, трябва да бъде последван от разглеждане на делото по същество, поради което не може да се каже, че съвкупността от процедурите, през които трябва да се премине, е икономична.

Исковите процедури в областта на заповедите за плащане и самите заповеди за плащане в крайна сметка са най-бързите процедури за събиране на вземания и са свързани с най-малко разходи.

Процедурите се различават в зависимост от размера на сумите, които следва да бъдат събрани.

1.1.1 Какви видове вземания се допускат (напр. само парични вземания, само договорни вземания и т.н.)?

Процедурата по издаване на заповед за плащане въз основа на документ се прилага за парични вземания, при които размерът на главницата (без лихви и разноски) е по-голям от 15 000 EUR.

Издаването на заповед за плащане въз основа на документ е възможно единствено когато длъжниците са с постоянен адрес на територията на Люксембург.

Прибягването до процедурата за издаване на заповед за плащане въз основа на документ е възможно единствено за парични вземания, удостоверени с писмен документ. Така например тя не може да послужи за постановяването на съдебно решение, с което длъжникът се осъжда да заплати обезщетение.

1.1.2 Съществува ли горна граница по отношение на стойността на иска?

Не.

1.1.3 Използването на производството факултативно ли е или е задължително?

Не е задължително.

1.1.4 Производството приложимо ли е, ако ответникът живее в друга държава членка или в трета държава?

Прилага се европейската процедура за издаване на заповед за плащане.

1.2 Компетентен съд

Кредитор, който желае да му бъде издадена заповед за плащане въз основа на документ за сума, чийто размер е по-голям от 15 000 EUR, трябва да се обърне към председателя на окръжния съд, който е с териториална компетентност по постоянния адрес на длъжника, освен ако не докаже съществуването на валидна пророгационна клауза. На територията на Великото херцогство Люксембург съществуват две окръжни съдилища: в съдебен окръг Люксембург и в съдебен окръг Дикирх (Diekirch).

Прилагат се обикновените правила за съдебна компетентност.

1.3 Изисквания за форма

Заявлението за издаване на заповед за плащане въз основа на документ се подава до деловодството (*greffe*) на окръжния съд. То трябва да съдържа — под страх от нищожност — фамилните имена, личните имена, професиите, постоянните или настоящите адреси на заявителя и ответника, предмета на заявлението, мотивите и доказателствата в подкрепа на искането.

1.3.1 Задължително ли е използването на стандартен формуляр? (Ако да, откъде може да се получи този формуляр?)

Не съществува предварително изготвен формуляр.

1.3.2 Изисква ли се представителство от адвокат?

При подаването на заявлението за издаване на заповед за плащане въз основа на документ не е необходимо да се ползват адвокатски услуги.

1.3.3 Колко подробно трябва да се опишат основанията на иска?

Кредиторът трябва да посочи предмета на искането (т.е. размера на сумата, която претендира да му бъде платена) и мотивите си (т.е. основанията за дължимото вземане). Кредиторът може да изложи всичко това накратко, но от него се изисква да обоснове претенцията си. Обемът на обясненията, които трябва да представи, на практика зависи от сложността на делото: ако доказателствата са достатъчно убедителни, обясненията на кредитора могат да бъдат изложени накратко.

1.3.4 Трябва ли да се представят писмени доказателства за спорното вземане? Ако да, какви документи са допустими като доказателство?

Кредиторът задължително трябва да подкрепи искането си с доказателства. Именно въз основа на представените документи съдията ще допусне или отхвърли заявлението.

Допуска се единствено представянето на документи. На този етап от процедурата кредиторът не може да доказва основателността на вземането си чрез други способности, например свидетелски показания.

1.4 Отхвърляне на молбата

Съдията ще отхвърли заявлението, ако прецени, че не са налице достатъчно доказателства за съществуването на вземането.

Разпоредването, с което заявлението се отхвърля, трябва да бъде мотивирано като всяко едно съдебно решение.

1.5 Обжалване

Разпореждането, с което заявлението се отхвърля, не може да се обжалва. Следва да се отбележи, че въпреки това кредиторът има възможност да предяви иск за други производства пред съда, който гледа делото по същество, или пред съда по обезпечителното производство.

1.6 Възражение

Длъжникът, на когото бъде връчено съдебно разпореждане, съдържащо заповед за плащане, разполага със срок от тридесет дни, през който може да възрази срещу разпореждането.

Възражението се прави посредством писмено изявление, което се подава в деловодството на съда от длъжника или неговия пълномощник. То съдържа поне кратко изложение на основанията, върху които се базира възражението, като към него се прилага всеки един документ, чрез който може да се обоснове възражението.

Съдебният деловодител завежда възражението в регистъра на деловодството, издава разписка на длъжника и известява кредитора за възражението.

Следва да се отбележи, че ако срокът за подаване на възражение е петнадесет дни, възражението всъщност е възможно докато кредиторът не е поискал издаването на изпълнителен титул (*titre exécutoire de l'ordonnance*). Като се има предвид, че хипотезата, при която кредиторът е поискал да му бъде издаден изпълнителен титул веднага след изтичането на срока от тридесет дни, е рядко срещана, длъжникът често разполага с по-голям срок от този, който законът предвижда, без въпреки това да се намира в онова сигурно положение, в което се намира през първоначалните тридесет дни.

1.7 Последици от възражението

Подаването на възражение от страна на длъжника спира производството, което означава, че незабавното издаване на изпълнителен титул става невъзможно. За сметка на това някои последици от уведомяването се запазват, например лихвите продължават да текат от датата, на която длъжникът е бил уведомен за разпореждането.

Съдията разглежда възражението. Ако счете възражението за основателно, съдията издава мотивирано определение за тази цел и обезсилва издаденото от него предходно разпореждане. Ако възражението е частично основателно, съдията осъжда длъжника да плати само частта от вземането, която е призната за основателна. Ако отхвърли възражението, с разпореждането си съдията осъжда длъжника.

Важно е да се отбележи, че в рамките на това производство съдията може да постанови решение без да е изслушвал страните. Съдията има право да призове страните в заседание, но провеждането на обсъждане в открито заседание не е задължително.

1.8 Последици от липсата на възражение

Ако длъжникът не възрази в срок от тридесет дни, считано от датата, на която е бил уведомен за разпореждането, кредиторът може да поиска от съда издаването на изпълнителен титул (*titre exécutoire*).

1.8.1 Какво трябва да се направи, за да се получи подлежащо на изпълнение решение?

Молбата се завежда в деловодството на съда посредством писмено заявление, подадено от кредитора или неговия пълномощник, което се вписва в съдебния регистър.

1.8.2 Това решение окончателно ли е или ответникът все още може да го обжалва?

Ако самият длъжник е бил уведомен за разпореждането, изпълнителният титул ще породи ефект като разпореждане, постановено в състезателно производство, и срещу него няма да може да се прави възражение, освен чрез обжалване само в петнадесетдневен срок от датата на уведомяването. Ако за сметка на това условното разпореждане не е могло да бъде връчено лично на длъжника, изпълнителният титул ще породи ефект като задочно разпореждане и срещу него ще може да се

направи възражение в срок от осем дни, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за разпореждането; този срок тече едновременно със срока за обжалване.

Връзки по темата

[http://www.legilux.lu/;](http://www.legilux.lu/)

<https://justice.public.lu/fr.html>

■ Последна актуализация: 09/01/2026

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.